

Dagbladets navnkundige journalist, salige Arne Jensen, skrev i sin tid artikelserien ”Jensens Hjørne”. Artiklerne stammer fra et righoldigt liv i Roskilde, hvor Arne Jensen lærte byen og dens borgere at kende på en mængde forskellige måder. Artiklerne er krydret med mange anekdoter og personlige oplevelser – og er på denne måde med til at skrive en slags byhistorie, om en provinsby, der fik vokseværk gennem 40’-, 50’- og 60’erne, men hvor livet alligevel gik sin vante gang. Markvardsens Boghandel udgav i nogle år bøger med udvalgte artikler fra ”Jensens Hjørne”. I bøgerne omtales en mængde kendte borgere i Roskilde med Arne Jensens diskrete humor. Denne artikel stammer fra ”Jensens Hjørne” årgang 1983.

Eksamen var godt nok, men kroppens pleje det vigtigste

Glimt fra den gamle søbadeanstalt i Roskilde

Enhver dirrende nervøs 11-12-årig knægt, der for 40-50 år siden fik besked på, at han blev optaget på Roskilde Katedralskole, regnede med at endemålet måtte være en afgangseksamen efter en grundig boglig uddannelse. Men skolens gymnastiklærer, løjtnant V. Jensen havde den opfattelse, at det måske kunne være meget godt med hjernen, men kroppen og dens pleje var nu engang det vigtigste.

Herunder hørte ikke mindst svømmeundervisningen på Roskilde Søbadeanstalt, der blev nedlagt for snart 40 år siden. Med en sikkerhed og myndighed, der dog altid var usikker, selv om man nu og da fik et dask i nakken, dirigerede han tropperne til vands, og for ham var frisvømmerprøven lige så vigtig som en eksamen, så vi lærte altid, hvor lidt eller meget, vi nu kunne lide det, at svømme såvel på som under vandet.

Det kunne nu være lidt af en blandet fornøjelse, for vandet var ikke særlig rent. Men det tog løjtnant Jensen sig ikke meget af. Han var jo ikke stadslæge, men svømmelærer, og man fandt da også hurtigt ud af at lukke såvel øjne som mund.

Søbadeanstalten var en institution for sig i Roskilde. Her regerede den lille, trivelige bademester Alfred Jensen, der som bibeskæftigelse byggede joller, som han lejede ud. Sønnen, Knud Jensen, fandt ud af, at han nok var bedre til bådebyggeri end faderen, og det var han, for det var ham, der skabte Roskilde Bådebyggeri. Her udførte søbadeanstalten hver sommer, placeret på utallige pæle, som majsommeligt blev rammet ned, når sæsonen nærmede sig.

Vi elever fra katedralskolen var tvangsindlagt til svømning i sommermånederne, og hvordan vi egentlig nåede at trave ad Tuttesti og tilbage igen samt få en dukkert i den tid, der var afsat til gymnastiktimen, er mig en gåde, men vi nåede det. Sæsonen startede, når vandtemperaturen var den rette - og den var ikke ret høj. Vandindholdet af bakterier blev der ikke taget meget hensyn til, undtagen når der var østenvind, for så drev mærkværdige rød- og grønne vandansamlinger hen og

Herre-badeanstalten, som den tog sig ud fra landsiden.

bevirkede, at mellemøbetændelse dengang var endnu mere almindelig end i dag.

For at behage vor strikse, men elskelige gymnastiklærer kastede vi os imidlertid ufortrødent i bølgerne, og andre gjorde som os, der jo var tvangsindlagte. Der gjaldt således den forlængst afdøde svømmeklub Næsten Kvik, der havde seks medlemmer, som badede hver morgen kl. 7 seks af årets måneder. Da badeanstalten forsvandt i begyndelsen af fyrrerne, fortrak de til Vig.

Nu har jeg nævnt, at vandets sundhedstilstand måske ikke var, hvad den burde være, men der var absolut sanitære forhold. I herreafdelingen var der således et net toilet med en spand, så man ikke yderligere skulle forurene badevandet. Dette toilet blev passet meget omhyggeligt af Alfred Jensens medhjælper. Når spanden efterhånden blev fyldt, sørgede han meget omhyggeligt for at tømme den - ud i vandet. . .